

POVEȘTI ȘI POVESTIRI BILINGVE

DEUTSCHE MÄRCHEN ∞ BASME GERMANE

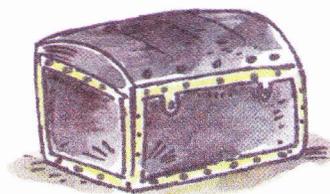
Volumul III

EDITURA PARALELA 45

Basme germane Deutsche Märchen

Volumul 3

În românește de Ida Alexandrescu

Ilustrații de Silvia Mitrea

Cuprins

Die Geschichte von Kalif Storch (Wilhelm Hauff)	4	Povestea Califului-Barză (Wilhelm Hauff)	5
Die Geschichte von der abgehauenen Hand (Wilhelm Hauff)	34	Povestea mâinii tăiate (Wilhelm Hauff)	35
Die Errettung Fatmes (Wilhelm Hauff)	64	Cum a scăpat Fatmé (Wilhelm Hauff)	65

Die Geschichte von Kalif Storch

Wilhelm Hauff

1

Der Kalif Chasid zu Bagdad saß einmal an einem schönen Nachmittag behaglich auf seinem Sofa; er hatte ein wenig geschlafen, denn es war ein heißer Tag, und sah nun nach seinem Schläfchen recht heiter aus. Er rauchte aus einer langen Pfeife von Rosenholz, trank hie und da ein wenig Kaffee, den ihm ein Sklave einschenkte, und strich sich allemal vergnügt den Bart, wenn es ihm geschmeckt hatte. Kurz, man sah dem Kalifen an, dass es ihm recht wohl war. Um diese Stunde konnte man gar gut mit ihm reden, weil er da immer recht mild und leutselig war, deswegen besuchte ihn auch sein Großwesir Mansor alle Tage um diese Zeit.

An diesem Nachmittag nun kam er auch, sah aber sehr nachdenklich aus, ganz gegen seine Gewohnheit. Der Kalif tat die Pfeife ein wenig aus dem Mund und sprach: „Warum machst du so ein nachdenkliches Gesicht, Großwesir?“

Der Großwesir schlug seine Arme kreuzweise über die Brust, verneigte sich vor seinem Herrn und antwortete: „Herr, ob ich ein nachdenkliches Gesicht mache, weiß ich nicht, aber da unten am Schloss steht ein Krämer, der hat so schöne Sachen, dass es mich ärgert, nicht viel überflüssiges Geld zu haben.“

Der Kalif, der seinem Großwesir schon lange gern eine Freude gemacht hätte, schickte seinen schwarzen Sklaven hinunter, um den Krämer heraufzuholen. Bald kam der Sklave mit dem Krämer zurück. Dieser war ein kleiner dicker Mann, schwarzbraun im Gesicht und in zerlumpten Anzug. Er trug einen Kasten, in welchem er allerhand Waren hatte. Perlen und Ringe, reichbeschlagene Pistolen,

Povestea Califului-Barză

Wilhelm Hauff

1

Într-o după-amiază frumoasă, califul Chasid din Bagdad ședea confortabil pe canapeaua lui; dormise puțin, căci era o zi fierbinte, și era bine dispus după somnul tras. Fuma dintr-o narghilea lungă din lemn de trandafir, iar din când în când sorbea puțin din cafeaua pe care i-o turna un sclav, mângâindu-și barba în semn de plăcere. Pe scurt, se vedea pe el că îi mergea și se simțea bine. La acest ceas se putea vorbi bine cu el, deoarece era mereu blând și binevoitor. De aceea îl vizita și marele vizir Mansor în fiecare zi la această oră.

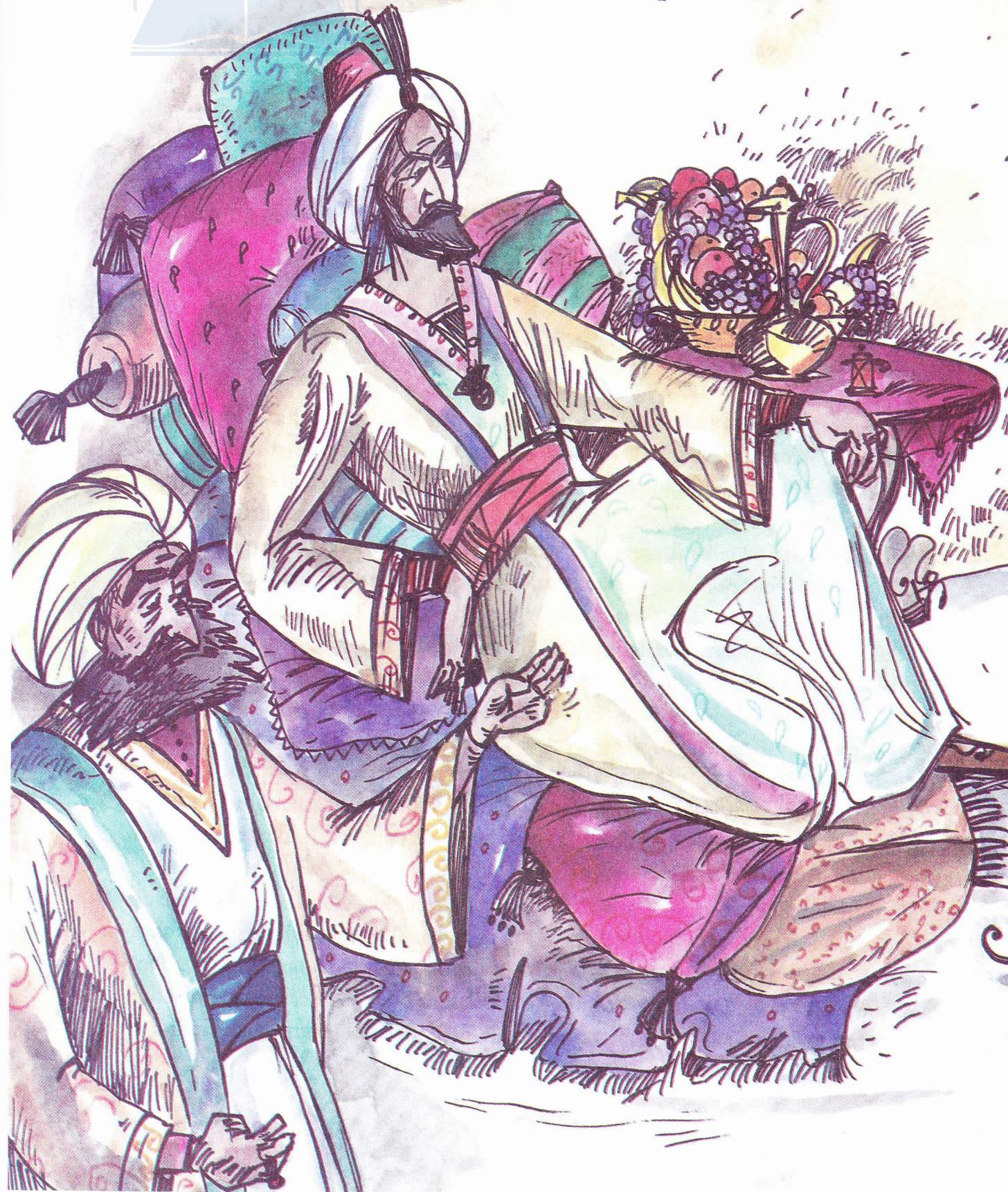
Veni și în după-amiaza asta, însă părea, contrar obiceiului său, foarte îngândurat. Califul își scoase pipa din gură și zise:

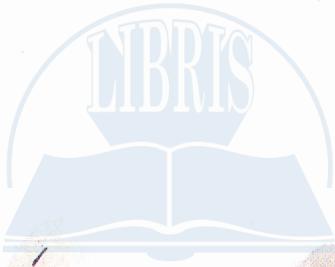
— De ce ești atât de îngândurat, mare vizir?

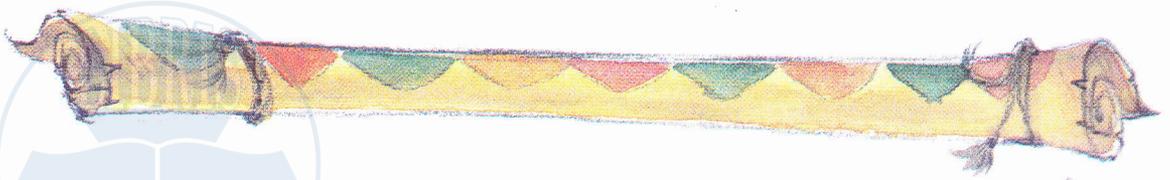
Marele vizir își încrucișă brațele pe piept, făcu o plecăciune în fața stăpânului său și răspunse:

— Stăpâne, nu știu dacă par îngândurat, dar jos la poartă se află un negustor de mărunțișuri care are atâtea lucruri frumoase, încât mă supără faptul că nu am bani la îndemână.

Califul, care dorea de multă vreme să-i facă o bucurie Marelui Vizir, îl trimise pe sclavul său negru jos, pentru a-l aduce sus pe negustorul de mărunțișuri. Sclavul se întoarse cu negustorul ambulant. Acesta era un om mic de statură, gras, cu fața măslinie și îmbrăcat într-un costum jerpelit. El căra o cutie în care avea tot felul de mărfuri. Mărgelile și inele, pistoale bogat ornamentate, pahare și piepteni.

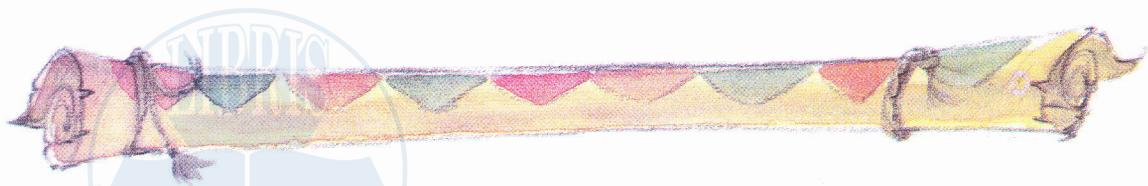

Becher und Kämmen. Der Kalif und sein Wesir musterten alles durch, und der Kalif kaufte endlich für sich und Mansor schöne Pistolen, für die Frau des Wesirs aber einen Kamm. Als der Krämer seinen Kasten schon wieder zumachen wollte, sah der Kalif eine kleine Schublade und fragte ob da noch Waren seien.

Der Krämer zog die Schublade heraus und zeigte darin eine Dose mit schwärzlichem Pulver und ein Papier mit sonderbarer Schrift, die weder der Kalif noch Mansor lesen konnte. „Ich bekam einmal diese zwei Stücke von einem Kaufmann, der sie in Mekka auf der Straße fand“, sagte der Krämer, „ich weiß nicht, was sie enthalten; Euch stehen sie um geringen Preis zu Dienst, ich kann doch nichts damit anfangen“. Der Kalif, der in seiner Bibliothek gern alte Manuskripte hatte, wenn er sie auch nicht lesen konnte, kaufte Schrift und Dose und entließ den Krämer. Der Kalif aber dachte, er möchte gerne wissen, was die Schrift enthalte, und fragte den Wesir, ob er keinen kenne, der es entziffern könnte. „Gnädigster Herr und Gebieter“, antwortete dieser, „an der großen Moschee wohnt ein Mann; er heißt Selim, der Gelehrte, der versteht alle Sprachen, lass ihn kommen, vielleicht kennt er diese geheimnisvollen Züge.“

Der Gelehrte Selim war bald herbeigeholt. „Selim“, sprach zu ihm der Kalif, „Selim, man sagt, du seiest sehr gelehrt; guck einmal ein wenig in diese Schrift, ob du sie lesen kannst; kannst du sie lesen, so bekommst du ein neues Festkleid von mir, kannst du es nicht, so bekommst du zwölf Backenstrieche und fünfund-zwanzig auf die Fußsohlen, weil man dich dann umsonst Selim den Gelehrten nennt.“ Selim verneigte sich und sprach: „Dein Wille geschehe, o Herr!“ lange betrachtete er die Schrift, plötzlich aber rief er aus: „Das ist Lateinisch, oder ich lass' mich hängen.“ – „Sag', was drin steht“, befahl der Kalif, „wenn es Lateinisch ist.“

Selim fing an zu übersetzen: „Mensch, der du dieses findest, preise Allah für seine Gnade. Wer von dem Pulver in dieser Dose schnupft und dazu spricht: Mutabor, der kann sich in jedes Tier verwandeln, und versteht auch die Sprache der Tiere. Will er wieder in seine menschliche Gestalt zurückkehren, so neige er sich dreimal gen Osten und spreche jenes Wort. Aber hüte dich, wenn du verwandelt bist, dass du nicht lachest, sonst verschwindet das Zauberwort gänzlich aus deinem Gedächtnis, und du bleibst ein Tier.“

Califul și vizirul cercetară cu atenție toate obiectele. În cele din urmă, califul cumpără niște pistoale frumoase pentru el și Mansor, iar pentru soția vizirului, un pieptene. Când negustorul ambulant vru să-și închidă cutia, califul văzu un mic sertar și-l întrebă dacă erau mărfuri în el.

Negustorul trase sertarul și-i arată o cutie care conținea un praf negricios și o hârtie cu o scriere ciudată, pe care n-o putură citi nici califul, nici vizirul.

— Am primit aceste două obiecte de la un negustor, care le-a găsit pe o stradă din Meca, spuse negustorul ambulant, dar nu știu ce conțin; pentru un preț redus, vă stau la dispoziție, eu personal nu știu ce să fac cu ele.

Califul, căruia îi plăcea să aibă în bibliotecă manuscrise vechi chiar dacă nu putea să le citească, cumpără hârtia și cutiuța și îl condecie pe negustor. Același calif, care tare ar fi vrut să știe ce conține acea hârtie, îl întrebă pe vizir dacă nu cunoaște pe cineva care ar fi putut să i-o descifreze.

— Milostive domn și stăpân, răspuse acesta, lângă moscheea cea mare locuiește un bărbat pe nume Selim, învățatul, care înțelege toate limbile. Poruncește-i să vină, poate cunoaște acest scris misterios.

Învățatul Selim a fost adus în grabă.

— Selim, îi spuse califul, se spune că ai fi învățat, ia privește puțin acest scris și vezi dacă-l poți citi; dacă-l citești vei primi o haină de gală nouă, dacă n-o să poți să-l descifrezi, vei avea parte de douăsprezece palme și de douăzeci și cinci de lovituri la tălpi, deoarece ți s-ar spune pe nedrept Selim învățatul.

Selim făcu o plecăciune și zise:

— Facă-se voia ta, stăpâne!

Se uită îndelung la scris, după care exclamă:

— E în latină, dacă nu-i așa, puteți să mă spânzurați!

— Spune-mi ce scrie, îi porunci califul, dacă e în latină.

Selim începu să talmăcească: „Omule, dacă vei găsi acest hrisov, laudă-l pe Allah pentru milostenia lui. Cine va trage pe nas pulbere din această cutiuță și va spune, făcând aceasta, cuvântul *Mutabor* se va putea preface în orice animal va dori și va înțelege și limba animalelor. Dacă va dori să redevină om, va trebui să se aplece de trei ori spre răsărit și să rostească acel cuvânt. Dar ferește-te să râzi în timp ce ești transformat, deoarece cuvântul magic va dispărea pe veci din mintea ta, iar tu vei rămâne animal.“